

Betalings tjenester er defineret i lovforslagets bilag 1. Det følger af denne definition, at en rejseforsikring ikke er en betalingstjeneste. Rejseforsikringer skal derfor ikke beskrives i rammeaftalen.

Ifølge »Finanstilsynets vejledende retningslinjer for accept ved ændring af forbrugerforsikring af januar 1990«, skal ændringer i dækningsomfang gennemføres ved fremsendelse af brev til forsikringstageren. I brevet skal der gives en relevant og loyal beskrivelse af de indskrænkninger/udvidelser, der sker i forhold til hidtidige vilkår.

Derimod vil rettigheder efter § 74, som vedrører indsigelser i forbindelse med brug af betalingsinstrumenter ved fjernsalg, være et karakteristika ved et betalingsinstrument, der skal beskrives i rammeaftalen, som anført af Forbrugerrådet.

Lovforslagets § 51, stk. 3

Ifølge lovforslagets § 51, stk. 3, må der ikke opkræves gebyr af brugeren for opsigelse af en rammeaftale, hvis rammeaftalen er indgået for en tidsbegrænset periode på mere end 12 måneder eller på ubestemt tid, og rammeaftalen opsiges efter udløbet af de første 12 måneder. Bestemmelsen gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 45, stk. 2, 1. pkt. Medlemsstaterne har dog mulighed for at fastsætte bestemmelser, der er gunstigere for brugerne af betalingstjenester, jf. direktivets art. 45, stk. 6.

Forbrugerrådet foreslår for at fremme kundemobiliteten og konkurrencen, at der aldrig må opkræves gebyr for opsigelse af en rammeaftale.

Det er forbundet med omkostninger at indgå en rammeaftale. Hvor en aftale opsiges efter kort tid, er det derfor rimeligt, at udbyderen har mulighed for at opkræve et gebyr. Jeg er imidlertid enig i, at hensynet til kundemobiliteten og konkurrencen taler for, at det allerede efter 6 måneder bør være muligt at opsiges en aftale, uden at der kan opkræves et gebyr. Oprindeligt valgte vi 12 måneders grænsen, da det er, hvad der foreslås i betalingstjenestedirektivet. Det er dog muligt i flg. direktivet at indføre en kortere opsigelse.

Jeg vil derfor fremsætte et ændringsforslag til lovforslaget for at nedsætte grænsen fra 12 måneder til 6 måneder.

Lovforslagets § 51, stk. 6

Ifølge lovforslagets § 51, stk. 6, kan betaleren få udbetalt en eventuel restværdi, hvis krav herom fremsættes inden 1 år efter rammeaftalens ophør, medmindre omkostningerne ved at udbetale restværdien overstiger restværdien.

Forbrugerrådet foreslår, at betingelsen om, at omkostningerne ved at udbetale restværdien ikke overstiger restværdien, udgår. Forbrugerrådet anfører, at forbrugerne ikke har mulighed for at vurdere om en eventuel restværdi overstiger omkostningerne ved at udbetale restværdien.

Efter den gældende lov om visse betalingsmidler, § 9, stk. 2, må et gebyr i denne situation ikke overstige, hvad der under hensyn til udstederens omkostninger ved refusionen og omstændighederne i øvrigt er rimeligt. Den foreslåede bestemmelse i § 51, stk. 6, er en mere præcis regel og har til formål at sikre, at brugere ikke har krav på at få udbetalt små beløb, som er mindre end omkostningerne ved at udbetale restværdien. Jeg kan derfor ikke tilslutte mig at ændre § 51, stk. 6, som foreslået af Forbrugerrådet.

Lovforslagets § 61

Ifølge § 61, stk. 1, 2. pkt., skal betalers udbyder ved en uautoriseret betalingstransaktion straks tilbagebetale betaleren beløbet. Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår, som også anført af Forbrugerrådet, at hvis udbyderen har mistanke om, at der ikke er tale om en uautoriseret transaktion og derfor afviser en hurtig tilbageførsel, vil betaler, efter rentelovens regler, kunne have krav på renter, hvis det senere viser sig, at der faktisk forelå en uautoriseret transaktion.

Forbrugerrådet finder, at det bør præciseres i overensstemmelse med reglerne i lovforslagets § 74 om indsigelser ved brug af betalingsinstrumenter ved fjernsalg, at beløbet under alle omstændigheder skal tilbageføres straks, indtil det er godtgjort, at der er tale om en uautoriseret transaktion.

Det er min opfattelse, at der ikke er forskel på forpligtelsen til at tilbageføre penge ved en uautoriseret betalingstransaktion efter § 61, stk. 1, 2. pkt., og i forbindelse med indsigelser ved fjernsalg efter § 74. De citerede bemærkninger til § 61, stk. 1, vedrører således udelukkende de civile retlige konsekvenser af en manglende tilbagebetaling.